

Historische canon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

A.C. de Ruyter van Steveninck

De kazerne in Oirschot is naar hem vernoemd. Wie de kazerne opkomt, ziet zijn borstbeeld staan. Maar wie was deze generaal-majoor A.C. de Ruyter van Steveninck? Hij werd in 1895 in Tiel geboren. In 1915, tijdens de Eerste Wereldoorlog, moest hij opkomen voor het vervullen van zijn militaire dienstplicht. In datzelfde jaar meldde hij zich echter met succes aan voor de Koninklijke Militaire Academie in Breda. Zo begon hij aan een loopbaan als beroepsofficier bij de veldartillerie. Hij ontwikkelde in de jaren twintig een grote belangstelling voor de waarneming van doelen voor de artillerie vanuit de lucht. Vliegen was voor hem een passie, al zat hij niet zelf achter de stuurknuppel.

Toen het Nederlandse leger eind augustus 1939 mobiliseerde – dit in verband met de Tweede Wereldoorlog die op uitbreken stond – had De Ruyter van Steveninck de rang van kapitein. Nadat de Duitsers op 10 mei 1940 ons land waren binnengevallen, werd hij als lid van een militaire missie naar Brussel gezonden. Deze missie moest proberen een zo goed mogelijke samenwerking met het Belgische Algemeen Hoofdkwartier tot stand te brengen. Het was vergeefse moeite. Het Duitse leger bleek veel te sterk, niet alleen voor Nederland, maar ook voor België, Frankrijk en Groot-Brittannië, dat zijn bondgenoten te hulp was geschoten.

Via een lange omweg kwam De Ruyter van Steveninck in februari 1941 in Londen aan. Hij kwam terecht bij de Prinses Irene Brigade. Na eerste enige tijd het bevel over een van de bataljons te hebben gevoerd, werd hij op 7 januari 1942 benoemd tot commandant van de brigade. Enige tijd later werd hij bevorderd tot luitenant-kolonel. Mede door zijn inspanningen werd, voorafgaand aan de landing in Normandië, de kwaliteit van de brigade steeds verder opgevoerd. Bovendien bleek hij goed overweg te kunnen met de Britse en Amerikaanse bevelhebbers. Vanaf 8 augustus 1944, toen hij in Normandië arriveerde, leidde hij de brigade tijdens de opmars door Frankrijk, België en Nederland. Zo groeide hij uit tot het boegbeeld van de Irenemannen.

Na de oorlog was De Ruyter van Steveninck in verschillende functies betrokken bij de wederopbouw van de Koninklijke Landmacht. Op 22 juli 1946 nam hij zitting in het Hoog Militair Gerechtshof, iets wat hij altijd al graag had gewild. Hij ging nu recht spreken over militairen die werden verdacht van het plegen van een strafbaar feit. Kort nadat hij tot generaal-majoor was bevorderd, overleed hij op 22 maart 1949. De Ruyter van Steveninck werd 53 jaar. In Oirschot leeft zijn naam voort.